

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput III. Modus, quo paschalis sommunio sit peragenda, explicatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

est communio fuscipienti utilis; nec talis potest, nisi Eucharistia digne fuscipiat. Dicitur experientia in urbibus & villis eadem semper perseverare peccata, quamvis incolæ quotannis peccata sua confiteantur: quod non evenit, quia Parochi & Presbyteri nimia facilitate quoslibet absolvunt, & ad Eucharistiam accipiendam accedere permittunt.

C A P U T III.

Modus, quo paschalis communio fit peragenda explicatur.

Novi quidam Casuistæ Paschalis Communionis præceptum licet quoad substantiam non destruant, destruunt tamen quoad modum, & docent, Eucharistiam in Paschate si quis indignus sumat, hunc præcepto satisfacere. Errant hunc ratione ista probare nituntur, quia Ecclesia inquit internas actiones præcipere fidelibus nequit, & solum externas præcipit. Qui sic ratiocinatur, Ecclesiæ spiritum destruit, eamque cum Synagoga confundit, quæ revera tantum opera præcipiebat, quamvis Judæi qui Dei lumen sequebantur, legis opera in spiritu exercerent, & tamquam evangelicarum veritatum signa. Ad Samaritanam inquit Christus *Venit hora, & nunc est, quando veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu & veritate. Nam & Pater tales quærit, qui adorent eum in spiritu & veritate. (Joan. 4.)*. In sanctæ Eucharistiæ oblatione & sumptione maxime excellens Dei adoratio est.

exercenda. Verum quomodo talis erit adoratio,
Communio est sacrilega? Fateor quidem san-
ctissimum esse id, quod Deo offertur, Corpus
videlicet Jesu Christi; at sanctus pariter sit
oportet qui hanc hostiam offert, aut suscipit:
 etenim in hoc Mysterio mysticum corpus a na-
turali non separatur; & sanctus Augustinus ait,
sicut ab Ecclesia Christus offertur, ita a Christo
offerri Ecclesiam. Porro Patrine suo in hoc
Sacramento illos Christus offeret, qui mortali
peccato sunt inquinati? Ut semel in anno com-
municent, Ecclesia fidelibus præcipit, tamquam
filiis, qui ejusdem sunt veri filii, videlicet qui id
sanctæ peragunt, quemadmodum ipsa sancta est.
Qui ipsam sacrilegiis contentam fore putant,
ipsam credant oportet hæc posse imperare; cum
enim aliquid illa præcipit, tunc solum eidem
satisfit, quando id impletur, quod ipsa impe-
rat. Si ergo indigne communicantes Ecclesiam
obtemperant, nonne ipsa videtur sacrilegam
communione jubere, aut permittere?

Poteratne Ecclesia mentem suam melius ape-
rire, quam hisce Canonis verbis? *Omnis utri-
que sexus fidelis sua peccata semel in anno fide-
liter confiteatur Sacerdoti: suscipiens reverenter in
Pascha Eucharistiae Sacramentum, nisi forte de
propriæ sacerdotis consilio ob aliquam rationabi-
lem causam ad tempus ab hujusmodi perceptione
dixerit abstinendum.* Inutilis prorsus est hæc
exceptio, si satisfieri præcepto potest etiam per
communione sacrilegam; sic enim loquens
Ecclesia, se vereri aperte declarat, ne fideles
Godeau Theol. Mor. Pars II. A a sacri-

sacrilege Eucharistiam suscipiant. Et quomodo Sponsi sui spiritu in condendis legibus Ecclesie ducitur, sibi illum obedire non putat, qui corde & vere non obedit, quod cum penitentiam amore nequit existere.

Tandem si vera est hæc quorundam Calvinistarum doctrina, cur Ecclesia per tot sæcula pœnitentiæ tam diuturnæ peccatores subiecit, & per plures annos jam pœnitentibus Eucharistiam percipere non permisit, etiam post illud annuæ Communionis præceptum? Quæ tot Doctores tam serio & graviter fideles instantur, ut se diligenter ad sacrum Christi Corpus rite suscipiendum disponant? Verum Doctores isti aliter Ecclesiam intuentur, quam Christiani fuistæ. Illam non tamquam humanam & terrena larem societatem contemplantur, quæ externæ solum opera videt, & civilem solum pacem & temporalem felicitatem curat; aut tamquam Judæorum Synagogam habentem tantum litteram, quæ occidit. Talis non est Ecclesia: corpus ipsa est Christi, ideoque de ejus vivificatione; societas est Sanctorum; sancta tantum jubet, & sancte facienda præcipit; & filiorum suorum sanctitatem dumtaxat exquirat (a).

(a) Sententia contraria, quæ uno abhinc sæculo tantumquam probabilis locum honoratiorem quibusdam in scholis occupabat, hodie falsis ac damnatæ adnumerata ne quidem in ultimo scoparum angulo toleratur. Sic autem damnata ab Innocentio XI. propositio sonat: *Præcepto Communionis annuæ satisfacit per sacrilegam Domini manducationem, Est num. 55.*

Et quomodo
 ribus Ecclesie
 atar, qui
 cum peccato
 midam Cal
 er tot fam
 res subje
 bus Ecclesie
 am post
 m? Que
 fideles in
 Christi Co
 Verum De
 , quam Co
 am & fere
 que exten
 n pacem
 ut tamquam
 antum in
 ecclesia: co
 us vivit
 ncta tam
 & filiorum
 t (a).
 Igitur
 e saeculo
 n quibus
 ac damna
 coparum
 ab Innocen
 Communio
 i manduca

Igitur absurde asseritur, præcepto in Pascha
 te communicandi illum satisfacere, qui indigne
 communicat. Imo juxta Apostolum diligenter
 probet se homo, ut de pane illo edat; idest
 conscientiam suam attente scrutetur, an ullum
 mortale peccatum commiserit; quæ peccata non
 sola oris confessione, sed vero quoque cordis do
 lore, & veræ pœnitentiæ operibus oportet eluere.
 In hac pœnitentia (inquit sanctus Augustinus
 Hom. 50.) majorem quisque in se severitatem debet
 exercere, ut a seipso judicatus non judicetur a Do
 mino, sicut idem Apostolus ait: Si nos judicaremus,
 a Domino non judicaremur. Ascendat itaque homo
 adversum se tribunal mentis suæ: existimet illud,
 quod oportet nos exhiberi ante tribunal Christi,
 ut illud recipiat unusquisque, quod per corpus
 gessit, sive bonum, sive malum: constituat se an
 te faciem suam, ne hoc ei postea fiat. Nam mi
 natur hoc Deus peccatori dicens: Arguam te,
 & statuam te ante faciem tuam. Atque ita con
 stituto in corde judicio adsit accusatrix cogitatio,
 testis conscientia, carnifex timor. Inde quidam
 sanguis animi, consentientis per lacrymas profluat.
 Postremo ab ipsa mente talis sententia profera
 tur, ut se indignum homo judicet participatione
 corporis & sanguinis Domini: ut qui separari a
 regno cælorum timet per ultimam sententiam sum
 mi Judicis, per ecclesiasticam disciplinam a Sa
 cramento cælestis panis interim separetur: verse
 tur ante oculos imago futuri judicii, ut cum ali
 accedunt ad altare Dei, quo ipse non accedit,
 cogitet quam sit contremiscenda illa pœna, qua
 percipientibus aliis vitam æternam, alii in mor

tem præcipitantur æternam. Ad hoc enim altare, quod nunc in Ecclesia est in terra positum, terrenis oculis expositum, ad mysteriorum divinarum signacula celebranda multi etiam scelerati possunt accedere; quoniam Deus commendat in hoc tempore patientiam suam, ut in futuro exerat severitatem suam. Accedunt enim ignorantes, quoniam patientia Dei ad pœnitentiam eos adducit. Illi autem secundum duritiam cordis sui, & cor impœnitens, thesaurizant sibi iram in die iræ, & revelationis justi iudicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera sua. Ad illud autem altare, quo præcursor pro nobis introiit Jesus, quo caput Ecclesiæ præcessit, membris cæteris secuturis, nullus eorum accedere poterit, de quibus, ut jam commemoravi, dixit Apostolus: Quoniam qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt.

Egregium hunc textum attuli, ut quamvis Ecclesia veterem disciplinam modo non seruet, qua mortalium peccatorum rei per sacros Cænes a suscipienda Eucharistia arcebantur; hæc tamen disciplinam noverint Confessarii esse aliquoties sectandam, quando ad pœnitentes a vitiis coercendos utilem eam fore arbitrantur.

CAPUT IV.

Quædam de frequenti communione dicuntur.

Considerare insuper debet Confessarius illorum statum & dispositionem, quibus ad sacramentam frequenter accedere permittit; plerique enim